

ՓՐԻՆՔԻՓՈՅԻ ԱՔՍՈՐԵԱԼԸ

ԵՐԿԻՆՔ մ'որուն մէջ կըրցին է դըրախտ՝
 Իր պանդըրխառնթիւնն ալեաց մէջ կու լայ.
 Ահին վրայ՝ տխուր արքայունա՝ կ'նայի
 Հայրենեաց աղօտ պատկերին վրայ:

Հոն են արտասուք իրեն սիրելեաց.

Իր ոստիւններուն հոն են ծիծաղներ.

Այլ սիրտն է ներած.

Բոցին տեղ վրէժին

Հոն կ'վառի՝ լուսին՝

Մեղամաղձիկ սէր:

Ամէն երեկոյ այս ամբողջին վրայ
կը նայի ծովուն եւ վերջապէս.
Չայն մը մէկուն մէջ՝ միւսին գոյն մը կայ,
Որ կ'ամբողջացնեն նրկարն իր ցաւին:

Դասի գիշերուն մէջ խորհրդաւոր
Գառն երազեց նա փառքերովն համայն.
Աղբ ի զուր կ'ըղծայ թրուչի միւս ափ,
Մասն առնուլ երկրէս իր տունը միայն:

« Համակամութեան մէջ ալ պիտ' նիքիեմ
ինչպէս լիճն իրեն ծածկոյթին մէջ սառ.
Եւ ցուրտ բայց խաղաղ՝ կեանքս պիտ' ըլլայ
ինչպէս ձրմուռն առտու մը պայծառ:

Ձի ալ սրբոյս մէջ գըտայ թաղծութեանց
Աղբիւրն՝ եւ, գիշեր, քու ճնշողեանդ տեղ.
Նոյնքան կեանքս անգութ, ո՛չ, պիտի չըլլայ
Դիւրին՝ ախտէն վերջ՝ է գըտնալ իր դեղ:

Յոյն է, յոյս միակ մայր տառապանքի,
Դով՝ ուսկից կ'եղնեն իմ մէգ եւ ամպեր.
Անոր մահուան մէջ ցաւը կը ծնանի.
Իր վերջապայման վրայ կ'իջնայ գիշեր:

Իմաստութիւնն է միակ՝ չըլուսալ.
Յաւի բոյսին հետ՝ քաղել իր արմատ.
Ուրեմն փակեմ աղբիւրն արցունքիս.
Երբ զուրկ լո՛ւ յոյսէն՝ վիշտէն եմ ազատ:

Կը տըխրի՛ հովիւ զի զուրկ է գահէ.
Կամ՝ ծըկնորսը՝ որ ռազմի փառք չունի.
Բարեկամի սուլն ինչո՞ւ հատու է.
Ձի աւելի սէր իրմէն կ'յուսայի:

Համոզուէ՛, ո՛վ ս'յրտ, ոչ մէկ իրաւունք
Ունիս հրեմուսնքի՛. սպասա՛ւ. տըխրութեան
Ոչ պատրանք եւ ո՛չ ցաւ անակրկալ,
Քեզ պիտի ցնցեն հարձ ճամբուդ վըրան:

Եւ եմէ՛ երբէք, շուրջս երգելով,
Հոգի մը՝ ողորն, հովիտ՝ վարդ մը տայ,
Պիտ' նայիմ ժըպտով թերհաւատ, տըխուր,
Ինչպէս բարութեան ձրի շնորհքի մը վրայ:

Վիշտերու առջեւ կանգնիմ պիտ' անխուով,
Իբր օրէնքներու առջեւ անխուսափ.
Ձերդ պարտաճանաչ՝ ժամերու չափող
Գիշերն երբ կու գայ՝ կը մնամ անսարսափ:

Այլ շուրջս ալիք ահա կ'մըրմընջեն.
Լուսին կը նայի գըգուող նայուածքով.

Նուրբ կիսատուերներ հագուին կըղզիներ.
Դիտէ՛ զիս բնութիւն տըխրութեամբ, գըթով:

Այո, եւ ինձի անոնք խօսակից.
Ձեն միայն անշունչ կերպարանք նիւթին.
Շուրջս՝ տոգորուած՝ կ'ապրին իմ ցաւով.
Բնակի անոնք մէջ՝ իմ սիրտ, իմ հոգին:

Բիւզանդիոնն ահա երկրնքի վըրան
Կը յենու բուրգերն եւ աշտարակներ.
Կեանքն է մարդկային՝ ամպին հետ կ'ելլայ
Աղօտացնելու երկրնքի պատկեր:

Հոն այդ քարերուն ետեւ անըզայ
Ո՛րքան ըզնայմունք, տեղուտ յուզումներ
Չայրոյթի ձեւեր, ո՛րքան արցունք կայ,
Այդ լուռութեան մէջ ո՛րքան նըւագներ:

Դէմքի մ'է՛ նըման՝ ուր անդորուածին
Ձի մատներ երբէք տեսիներ սըրտին,
Դաշտին պէս ուր տակ բիւր ծաղիկներուն
Հըաքուղիս հանդ ոյժեր կը թաքչին:

Անարկով մը միայն՝ այդ կեանքին անհուն
Յոյզերն՝ հոգւոյս վրան կը կեդրոնանան.
Վիշտերն իւր առ իս յղէ՛ մարդկութիւն.
Տէրն եմ՝ փառքս ահա՛ ցաւերուն համայն:

Ի՞նչ փոյթ թէ՛ գահեր կան պալատանց մէջ
Դընդունեան յարկիս՝ հրեմուսնք անհամար.
Դիտէ՛ անտարբեր ժպիտներ մարդկան.
Անցնի՛ն. չեն անոնք, չեն քեզի համար:

Յիմար չէ՛ն լոճեր որ քեզ կը կանչեն
Բարոյն՝ ուր թրուչի է քեզ անհրնար.
Չէ՛ լաւ իբր արեւ շրջիլ երկնից մէջ.
Այլ այդ փառքը չէ՛, չէ՛ քեզի համար:

Այլ ի՞նչ կը տեսնեմ, երկնքն ամպի մէջ
Ու ծովն ըստուերի՛ տակաւ կը կորսուին.
Լուսնի երեւում մը քըմահաճոյ
Նըկարէ՛ ծաղկեալ հող մը իմ աչքին:

Ո՛չ բաղըն այնքան չէ՛ անգութ, փոքր՝ երկիր.
Ժառանգութեանմաս մ'ի՛նձ ալ տեսնեմ արդ.
Ինձի համար է, ինձ համար միայն՝
Գէթ այս լուռ գիշեր, այս հող ծաղկազարդ:»

Հ. Կ. Տ. ՍԱՀԱԿԵԱՆ

